

Lucía Galán Bertrand

Contes d'hivern de Lucía, mi pediatra

Il·lustracions de
Núria Aparicio

Estrella Polar

Lucía Galán Bertrand

Contes d'hivern de Lucía, mi pediatra

Ilustraciones de Núria Aparicio

Estrella Polar

© del text: Lucía Galán Bertrand, 2022

© de les il·lustracions: Núria Aparicio, 2022

Títol original: *Cuentos de invierno de Lucía, mi pediatra*

© de la traducció: Lluïsa Moreno, 2022

© 2022, Edicions 62, S. A., Estrella Polar,
Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-417-1

Dipòsit legal: B. 18.856-2022

Impressió a Espanya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

La Lola té bronquitis

—La Lola té tos —va dir el Toni, que va entrar corrents a la cuina mentre els seus pares preparaven l'esmorzar.

—És veritat! Ahir, quan va venir de l'escola, ja feia carona i estava una mica cansada. Espero que no empitjori —va dir la Laura, la mare de la Lola.

—Lola, vine a esmorzar! —va dir el Pablo, el pare de la Lola, acabant de tallar la fruita.

Quan la Lola va entrar per la porta de la cuina, tots la van mirar fixament. La Lola feia ulleres, estava molt despentinada, no parava de tossir i tenia xiulets al pit en respirar.

—Però filla, com estàs! —li va dir la mare agafant-la en braços.

—Sí, mama! Em costa respirar —va admetre la Lola molt fluixet.

—No se'n parli més! Laura, porta el Toni a l'escola. Jo duré la Lola a la pediatra —va decidir el Pablo mentre buscava les claus del cotxe.

El Pablo i la Lola van arribar a la consulta de la Lucía i van ser els primers a passar.

—Ai, Lucía, gràcies per atendre'ns tan de pressa. Mira com està la petita Lola. Diu que no pot respirar bé.

—Tranquils. Vine, Lola, vine amb mi —va demanar la Lucía amb dolçor.

La pediatra va agafar la Lola a coll, la va pujar a la llitera, li va treure la samarreta, li va posar un petit aparell al dit per mesurar-li l'oxigen i la va començar a auscultar.

—Respira tranquil·la, Lola. Tot anirà bé —li va dir la Lucía mentre li auscultava els pulmons amb el fonendoscopi.

—Però si sento els xiulets des d'aquí! —va exclamar el pare, que sentia els xiulets que feien els pulmons de la Lola i estava preocupat.

—No pateixis, Pablo. Vaja, Lola! Sembla que el papa està un xic amoïnat, eh?

—Sí. El papa de seguida s'amoïna —va dir la Lola aixecant les celles.

—Va, no vull veure aquestes cares tan tristes. Ara tocarem la trompeta! —va decidir de sobte la pediatra, i va treure alguna cosa del calaix.

—La trompeta? —va preguntar el Pablo mirant la pediatra fent uns ulls com unes taronges.

«La Lucía ha perdut la xaveta», va pensar el pare de la Lola.

La Lucía li va picar l'ull al Pablo i va dir:

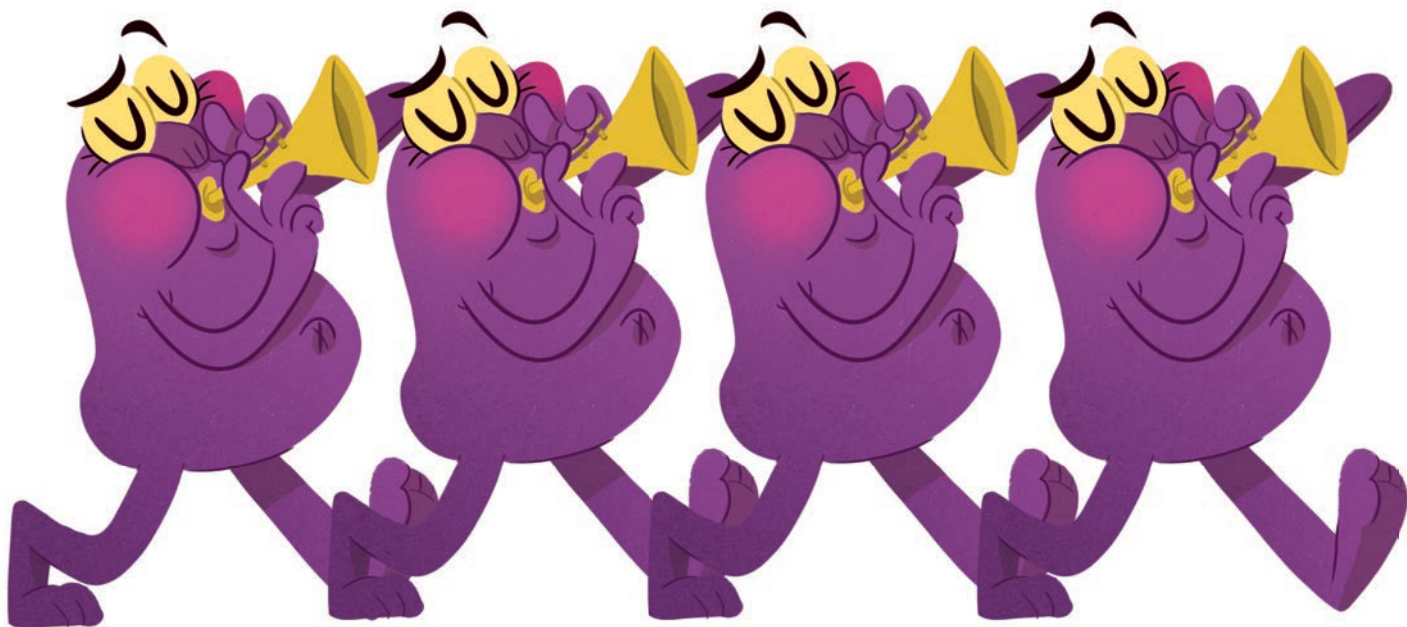
—Sí, la trompeta, tarà, tarà, tareta.

La Lola va començar a riure mentre tossia sense parar. Li encantava anar a veure la pediatra. Sempre aconseguia fer-la riure de valent.

—Mira, Lola, això és com una trompeta. Et posaré aquesta medicació aquí dins i, a continuació, t'acostaré la mascareta a la boca i tu respiraràs mooolt a poc a poc. Ho has entès? Ara comptaré fins a deu.

La Lucía va remenar un pot de medicament i després el va connectar a la trompeta transparent de plàstic, la va acostar a la cara de la Lola i hi va ruixar l'interior amb el medicament. La nena va començar a respirar lentament.

—Un, dos, tres, quatre —va començar a comptar la Lucía.

—Cinc, sis, set —va afegir el seu pare.

—Vuit, nou i deu... —va dir finalment la Lucía.

Quan li va retirar la trompeta medicinal, la Lola es trobava molt millor.

—Oh, sembla que la trompeta tarà, tarà, taret ha funcionat. Ara ja no em costa respirar! —va dir la Lola aixecant els braços en senyal de victòria.

—Molt bé, però ara t'has d'esperar una mica, d'acord? Li haig d'explicar al teu pare el que tens.

—Eh, eh, Lucía. Al meu pare i a mi, que jo també vull saber per què no podia respirar i per què se'm sentien xiulets aquí dins. Que potser tenia trompetistes a dins dels pulmons o què?